

- (v) Vai LESD 102. panta [otrās daļas] c) punktā iekļautais formulējums “radot tiem neizdevīgus konkurences apstākļus” ir jāinterpretē tādējādi, ka no diskriminācijas izrietošajai priekšrocībai savukārt ir jāatbilst kādai minimālai starpībai starp attiecīgajā vairumtirdzniecības pakalpojumā konkurējošo uzņēmumu vidējām izmaksām?
- (vi) Vai LESD 102. panta [otrās daļas] c) punktā iekļautais formulējums “radot tiem neizdevīgus konkurences apstākļus” var tikt interpretēts tādējādi, ka, lai strīdīgo rīcību atzītu par aizliegtu praksi, no diskriminācijas izrietošajai priekšrocībai attiecīgajā tirgū un pakalpojuma jomā ir jāatbilst lielumiem, kas augstāki par 5., 6. un 7. tabulā norādītajām starpībām?
- (vii) Kā – gadījumā, ja uz kādu no (iv) līdz (vi) jautājumam tiek atbildēts apstiprinoši, – būtu nosakāma šī minimālā robežvērtība, kādā neizdevīgie apstākļi ietekmē attiecīgā mazumtirdzniecības pakalpojuma sniegšanā konkurējošo uzņēmumu izmaksu struktūru vai vidējās izmaksas?
- (viii) Vai tas, ka šī minimālā robežvērtība – jā tā ir nosakāma – netiek ievērota kādā gadā, ļauj atspēkot no sprieduma *Clearstream* izrietošo prezumpciju, ka ir jāuzskata, ka “uzņēmums, kuram ir faktiskais monopols augšupējā tirgū, nepārtraukti piecu gadu periodā par līdzvērtīgiem pakalpojumiem piemēro darījuma partnerim atšķirīgas cenas, nevar šim darījuma partnerim neradīt konkurencei nelabvēlīgu stāvokli”⁽³⁾?

⁽¹⁾ C-95/04 P, EU:C:2007:166.

⁽²⁾ T-301/04, EU:T:2009:317.

⁽³⁾ Minētā sprieduma 194. punkts.

Prasība, kas celta 2016. gada 12. oktobrī – Eiropas Komisija/Polijas Republika

(Lieta C-526/16)

(2017/C 014/27)

Tiesvedības valoda – poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – M. Owsiany-Hormung un C. Zadra)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, izslēdzot no pārbaudes procedūras par ietekmes uz vidi novērtējuma nepieciešamību projektus par derīgo izrakteņu izpēti vai meklēšanu, izmantojot urbumus līdz 5 000 m dziļumam, izņemot urbumus, kas atrodas ūdens ieguves aizsargjoslās, iekšējo ūdenskrātuvju aizsargjoslās un apgabalos, uz kuriem attiecas tādas dabas aizsardzības formas kā nacionālie parki, dabas rezervāti, dabas parki un “Natura 2000” aizsargājamās teritorijas, kā arī šo aizsargājamo dabas teritoriju buferzonās, kurās procedūra par ietekmes uz vidi novērtējuma nepieciešamību ir piemērojama urbumiem no 1 000 m dziļuma, attiecībā uz urbumiem ārpus ūdens ieguves aizsargjoslām, iekšējo ūdenskrātuvju aizsargjoslām un apgabaliem, uz kuriem attiecas minētās dabas aizsardzības formas, un šo apgabalu buferzonām ieviešot šīs procedūras piemērošanas nosacījuma limitu, kurā nav ņemti vērā visi attiecīgie atlases kritēriji, kas ir uzskaitīti Direktīvas 2011/92 par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu⁽¹⁾ III pielikumā, Polijas Republika nav izpildījusi šīs direktīvas 2. panta 1. punktā un 4. panta 2. un 3. punktā apvienojumā ar II un III pielikumu paredzētos pienākumus;

— piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija pārmet Polijas Republikai Direktīvas 2011/92 2. panta 1. punkta un 4. panta 2. un 3. punkta apvienojumā ar šīs direktīvas II un III pielikumu pārkāpumu.

Direktīvas 2011/92 2. panta 1. punktā dalībvalstīm ir noteikts pienākums noteikt *“visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka, pirms tiek dota atļaušana piekrišana, uz tiem projektiem, kuriem var būt būtiska ietekme uz vidi inter alia to rakstura, apjoma vai atrašanās vietas dēļ, attiektos prasība par atļaušanas piekrišanu un novērtējumu attiecībā uz to ietekmi uz vidi”*.

Saskaņā ar Direktīvas 2011/92 4. panta 2. punktu dalībvalstis, izmantojot katra gadījuma pārbaudes vai dalībvalsts noteiktos limitus vai kritērijus (t.s. “skrīninga” ietvaros), nolemj, vai attiecībā uz šīs direktīvas II pielikumā uzskaitītajiem projektiem ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.

Saskaņā ar Direktīvas 2011/92 4. panta 3. punktu, nosakot “skrīninga” limitus vai kritērijus, *“ņem vērā attiecīgos atlases kritērijus, kas izklāstīti III pielikumā”*.

Uz urbumiem derīgo izrakteņu izpēti un meklēšanai attiecas Direktīvas 2011/92 II pielikums, kurā tie ir kvalificēti kā “dziļurbumi” šī pielikuma 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē.

Tie ir projekti, kuri, pamatojoties uz vispārīgu novērtējumu, nevar tikt uzskatīti par tādiem, kas nerada būtisku ietekmi uz vidi.

Komisija uzskata, ka dalībvalstīm ir pienākums veikt šo projektu “skrīningu”, piemērojot atbilstošos kritērijus, kas ir paredzēti Direktīvas 2011/92 III pielikumā.

Taču valsts tiesību akti, ar kuriem Polijas tiesību sistēmā ir transponēta Direktīva 2011/92, no “skrīninga” procedūras izslēdz derīgo izrakteņu izpēti vai meklēšanas projektus, kuros izmanto urbumus līdz 5 000 m dziļumam (izņemot urbumus, kas atrodas tā saucamajās “jutīgajās zonās”, proti, ūdens ieguves aizsargjoslās, iekšējo ūdenskrātuvju aizsargjoslās un apgabalos, uz kuriem attiecas tādas dabas aizsardzības formas kā nacionālie parki, dabas rezervāti, dabas parki un “Natura 2000” aizsargājamās teritorijas, kā arī šo aizsargājamo dabas teritoriju buferzonās, kuros “skrīninga” procedūra ir piemērojama urbumiem no 1 000 m dziļuma).

Tā rezultātā lielākajai daļai urbumu derīgo izrakteņu izpēti vai meklēšanai, kas atrodas ārpus “jutīgajām zonām”, patiesībā netiek piemērota “skrīninga” procedūra.

Šāda izslēgšana, neņemot vērā visus Direktīvas 2011/92 III pielikumā uzskaitītos būtiskos kritērijus, Komisijas ieskatā ir pretrunā Direktīvas 2011/92 2. panta 1. punktam un 4. panta 2. un 3. punktam apvienojumā ar šīs direktīvas II un III pielikumu.

(¹) OV L 26, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2016. gada 14. oktobrī iesniedza *Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) – *Salzburger Gebietskrankenkasse, Bundesminister für Arbeit, Soziales und Konsumentenschutz*

(Lieta C-527/16)

(2017/C 014/28)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof